



Jézus és a gyermek

Járogatunk templomba, imádkozgatunk, éldegélünk a szentségekkel, olykor jót is szoktunk tenni, de életünk ettől nem sokat változik. A tanítványok a Megváltó sok-sok csodája után sem lettek sokkal beavatottabbak. Miért? Mert nem Isten útján járunk, ahogy Jézus tette, hanem a magunkén csatangolunk erre-arra. Ahogy a liberál-marxizmus tanítja: érdekeinket követjük. De ez hazugság: a természet élni akar, a pénzizmus pedig a gazdasági növekedést hajszolja, tehát a világ elemésztesének útján halad.

Hamvas Béla bölcseletének alapfogalma a kereszténység. Rengeteget írt róla: tanítás az alapállásról, és annak helyreállításáról; külső útja nincs, csak belső; a személy metafizikája; a létezés egésze előtt való megnyílás; kívülről minden életrend abszurd; a válságból való egyetlen kiút, az újjászületés, a metanoia lehetősége, ami csak rajtam múlik; az emberiség egysége, az Egyház; a hagyománnyal sehol, egyetlen pontban sem áll ellentétben, ám az hozzá képest anakronizmus, akár a többi vallás.

Keresztény hagyomány: tanítás az istenember megvalósításáról, ez a theurgia; az ember és a világ visszahelyezése a normalitásba.

Keresztény vallás: vasárnapi jelenség; az újkori keresztény ~ban él, de ha a föld színéről a kereszténység egy napon eltűnne, a hiányt senki sem venné észre, ki tudja, talán a papság legkevésebbé.

*

Egy alkalommal a Galileai tó keleti partjára hajózva az apostolok „így tanakodtak egymás közt: „Nem hoztunk kenyeret.” (Mt 16,7) Márknál (5,14) „csak egyetlen kenyereük volt”, kb. fél kilós cipó. Velük az Úr, de nem tanít, szundikál? Gondolkodik? – lehet, hogy nincs szolgálatban? Ők szintén szolgálaton kívüli állapotba helyezkedtek, s rögtön erőt vett rajtuk a hitetlenség. Ez a leggyakoribb keresztény betegség. A templomból kijöve az érdekeink mentén kezdünk lopakodni. Kutyaként szimatoljuk a szükségszerűségeket, és közben hitetlenek leszünk, tolvajok, hazugok, káromkodók, csalók, sőt, gyermekgyilkosok.

„Jézus észrevette ezt és így szólt: „Kicsinyhitűek, mit tanakodtok egymás közt, hogy nincs kenyeretek? Még mindig nem értitek, s nem jut eszetekbe az ötezer ember öt kenyere, és hogy hány kosarat szedtetek tele? Sem a négyezer ember hét kenyere s hogy ott is hány kosárral szedtetek föl?” (Mt 16, 8-10)

Márk 5. fejezetében így inti őket: „Mit tanakodtok, hogy nincs kenyeretek? Még mindig nem értitek, és nem fogtátok föl? Mit nem fogtak föl? Még mindig érzéketlen a szívetek? Mit kellett volna szívvel fölfogni? Jól tudjuk, hogy a testi szívünk itt van, a bordáink kosarában szívja-nyomja a vérünket, de lényünk lényege, a szívünk, itt fönny van, s egész személyünket magában foglalja! A szívünkkel szeretünk, szívünkkel

fogjuk föl a szépet, a jót, az igazat. Isten dolgait mind a szívünkkel érzékeljük, nem az eszünkkel. Mi ütött a tanítványokba? Szívfelejtés gyöttri őket?

Ésszel gondolkodva csak arra jutunk, mint az a sok csacska történész, mérnök, csillagász, aki a karácsony előtti újságokban világszerte arról ír tudálékos cikket, hogy mi lehetett Jézus csillaga? Szupernóva? Netán bolygóegyüttállás? És számíthatja, hogy ilyesmi ekkor támadhatott, meg akkor, tehát Krisztus önnön születése előtt 7-ben, vagy 5-ben lépett e sárgolyóra.

Olvassuk csak Máté (2,9) tudósítását: „...*a csillag, melyet napkeleten láttak, előttük haladt, amíg végül meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt.*” Létezik olyan csillag, amit tevegelve-lovagolva követni lehetne, miként a Három Királyok közlekedtek? Vagy repülőgéppel? Rakétával? Nem, ilyen csillag nincsen. Létezik olyan csillag, mely képes megállni egy bizonyos hely fölött? Nem létezik. Látták a napkeleti bölcsek? Igen, látták. És a pásztorok? Ők nem látták. Heródes tudósai sem vették észre. Miért nem? Nyilván azért nem, mert az égi jel nem csillagászati objektum volt, hanem a bölcseknek szóló iránymutatás. Szívvel lehetett látni, sehogy másként.

Tiszta ésszel gondolkodni maga a butaság.

*

Látták, átérték az apostolok a két csodálatos kenyérszaporítást? Igen. Ettek a kenyérből és a halból, és jól is laktak? Igen. Hittek a csodában? Akkor talán igen, de idő múltával már nem. Volt kenyérük, együtt hajóztak az Úrral, de nem hittek benne.

„*Szemetekkel nem láttok, fületekkel nem hallotok? (Mk 5,17-21) Nem emlékeztek arra, 19. hogy mikor öt kenyeret törtem ötezer embernek, hány tele kosárnyi maradékot szedtetek össze? „Tizenkettőt”, válaszolták.*

„*És amikor hét kenyeret törtem négyezer embernek, hány tele kosárnyi maradékot szedtetek össze? „Hétet”, válaszolták.*” Erre hozzáfűzte: „*Hát még mindig nem értitek?*”

Nem véletlenül következett a *betszaidai vak meggyógyítása*, hogy végre lássanak.

Az sem jutott eszükbe, hogy a *Galileai tenger* úgy tenger, ahogy a Balaton *magyar tenger*: *Legnagyobb szélességük 13-14 kilométer*. Nagy vihar idején veszélyes hely, de hogy éhen haljon a rajta hajókázó...

A kenyérszaporítás két csodája is – mint minden csoda – *nyilvános rejtett átjáró Isten országába*. Idézzük föl: öt kenyér és két hal itt a földi rendben véges mennyiség. Isten országával érintkezve mérhetetlenül több lett – észrevétlenül. Ujjnyival sem nőtt a cipó, a hal, egyszerűen jutott mindenkinek, a négy-ötezer embernél többnek is: az egész emberiségnek!

Senki se vette észre a helyszínen, hogy csoda történik! Az éhesek azt lesték, hogy jut-e nekik, majd miután megkapták az ennivalót, arra, hogy egyenek. Ha belegondolunk, nehéz tagadnunk, hogy rendszerint önmagunkat látjuk. Ilyen esetben a magunk hasát, éhségét. A másik embert csak ez után.

Jézusnál jobban senki se figyel az emberekre, senki törődik jobban másokkal, senki sem *tapintatosabb*. Mit jelent a tapintat? Két parányi szót: *te és ti*. A te és a ti

mindig megelőzi az én-t. Ebben a történetben: *ti, ti* egyetek! A tapintat önmagamat, éneket hátravonni és előre engedni a többiek: *ti egyetek!*

Énjét hátravonni csak szerető lélek képes. Emlékszünk? Édesanyánk. Teljesen és tökéletesen csak a tiszta szeretet. Isten, aki énjét hagyta meghalni a kereszten, hogy teljesen olyan legyen, mint mi, halandók, hogy a miénk lehessen! Így lett az égi földi- és a földi mennyieivé. Ez a lényeg, ez a művelet teszi az életet Létté.

A másik jellegzetessége e két csodának: a *fiú*. Aki a kenyeret és a halat hozta a sok ezer éhes fölntöttek. Nem angyal, hanem a föld fia. Ő az eszköze, mi több, közreműködője a földi étel égivé változásának. A gyermek Sámuel próféta szellemi helyén áll, s hangtalanul mondja, amit kell: *Itt vagyok Uram!* Rendelkezéssre állok! Ő az Isten szolgálatára mindig kész ember valósága a gyomra körül forgó világban.

Ő is tapintatos, nem nyüzsög, nem próbál az Úrhoz furakodni. De eljött, ő tudja, milyen sugallatra. Nevét nem tudjuk, ám amikor kellett, ott termett kenyereivel és halaival.

*

Tegyünk egy látszólagos kitérőt. Egyszer a tanítványok ezzel a kérdéssel fordultak Jézushoz: *„Mit gondolsz, ki a legnagyobb a mennyek országában?”* Gondolhatták, hogy melyik kerub, arkangyal? Melyik Vén? *„Ő odahívott egy gyermeket, közéjük állította és így szólt: „Bizony mondom nektek: Ha meg nem változtok, és olyanok nem lesztek, mint a gyermek, nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát kicsinnyé lesz, mint ez a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában.”* (Éppen most tizenegy éve álmodtam szent Mihály főangyallal, akinek lénye az álom szerint csak szeretetből és Isten iránti engedelmisségből áll, s ezért legyőzhetetlen, nem fogja sem fegyver, sem ármány.)¹ *Aki pedig befogad egy ilyen gyermeket az én nevemben, engem fogad be. Aki csak egyet is bűnre csábít a bennem hívő kicsinyek közül, jobban járna, ha malomkövet kötnének a nyakára, s a tengerbe dobnák.”*

A jelenet azt üzeni, hogy a lélek az Országból származik. A kisgyermek lelke még mennyei, tiszta, mert tetteit még nem komoly, vagy éppen komolykodó erkölcsi döntések vezetik, hanem a vidám szeretet. A szeretet pedig messze az erkölcs fölött áll. Aki szeretetben él, az tapintatos, az nem bánt meg senkit. Ezért nincsenek bűnei. Tölünk, fölntöttektől, a *„romlott nemzedéktől”* tanul majd vétkezni.

Ki lehet a Kenyérszaporítás gyermekhőse? Talán bizony pap, hiszen halait és kenyereit föláldozza a közösségért! Föláldozza, mivel önként adja őket. Az apostoloknak volt pénzük, de föl sem merült, hogy fizessenek! Talán nem túlzás főpapnak nevezni a fiút, hiszen áldozatát közvetlenül az Úr színe előtt mutatta be! Némán, tolakodás nélkül,

„Vigyázzatok, meg ne vessetek egyet sem e kicsinyek közül! Mondom nektek: angyalaik az égben szüntelenül látják mennyei Atyám arcát.” (Mt 18, 1-10)

1 CzG: Titkos könyv valamint Misztikai ösvény

A kicsinyek védangyalai szüntelenül látják a „*mennyei Atya arcát*” – ez a *legmagasabb létállapot!* Ily módon a kisgyermek még közvetlen kapcsolatban állnak az Úrral? Ezért tudnak olykor különös, mély igazságokat megállapítani?

Ezért váltak célponttá Gazdaságkor emberi jogokról hazudozó, kultúráját veszített, Moloch-civilizációjában? Magzat koruktól kezdve tíz- és százmillió-szám ölik őket a hajdan keresztény világban!

A fiú némán állt. Szó nélkül odaadta a kenyereket és a halakat. Jelenlétével már kimondta: *Itt vagyok Uram!* Mi egyebet szólhatott volna? Tudva-tudatlan ezért született, ezért jött. Hencsegnie kellett volna, hogy őt ezért küldte ide az anyaga, aki „szüntelenül látja a mennyei Atya arcát”? Ehelyett ugyanúgy viselkedett, ahogy illik Jézus társaságában: visszahúzódott. Az Úr pedig „...fogta az őt kenyeret és a két halat, föltekintett az égre és megáldotta azokat.” (Mk 6,41) Igen lényeges, hogy „föltekinthet az égre”, hogy ezzel is jelezze a kapcsolatot: „látja az Atya arcát”. Majd visszahúzódott, és azt mondta apostolainak: „*ti adjatok nekik enni*”. Hagyta, hogy a tanítványok szolgálják ki az egybegyűlteket, kerüljenek ők a középpontba, hiszen az ő kezük közt vált fogyhatatlanná az étel, amíg mindenki jól nem lakott.

Ők, az apostolok, az élő Egyház kell, hogy gondoskodjék az emberekről, akik beléjük vetik reményüket.

Ennek megértéséhez vissza kell mennünk a történet elejére. Ott arról van szó, hogy Jézus Keresztelő Szent János feje vétele után „*elhajózott onnan egy magányos helyre, hogy egyedül legyen.*” Ha belegondolunk, egyetlen barátját veszítette el.

Ők ketten mindent tudtak egymásról, azaz a Létről. Kettejük viszonyáról igen sokat elmond egy párbeszédük. Amikor Jézus Jánoshoz ment, hogy megkeresztelkedjék, „*János igyekezett őt visszatartani: „Nekem van szükségem a te keresztségedre, és te jössz énhozzám?” Jézus így felelt: „Hagyd el ezt most! Úgy illik, hogy teljesítsük mindazt, ami méltányos.”* (Mt 3, 13-15)

Méltányos! Micsoda szó és mennyire szívbeli gondolat! Tetteink, életünk méltányos megítélését joggal kérhetjük, de itt nem erről van szó: maga az Örök Bíró dönt úgy, hogy a méltányosság megillet minket!

Jézus megkeresztelkedésével belépett saját nyájába! A végén majd barátainak nevezi tanítványait, de ez az Ő áldott döntése, ajándék, hisz a tizenegy között nem akadt senki, akivel megoszthatta volna embersorsa gondjait, akinek kiönthette volna lelkét.

Ezért történt, hogy János kivégzése után bárkába szállva „*magányos helyre*” igyekezett, hogy „*egyedül lehessen.*” (Mt 14,13 skk.) Hanem a nép „*gyalogszerrel utána ment a városokból. Mikor kiszállt, már nagy tömeget talált ott. Megesett rajtuk a szíve és meggyógyította betegeiket.*” Ez után következett az első kenyérszaporítás.

Megesett rajtuk a szíve! Az Evangélium egyik kulcsadata. Az Atyának megesezt a szíve a testében és lelkében egyaránt éhező, beteg emberiségen, és elküldte Egyszülött Fiát, hogy halála és föltámadása múlassa el bajainkat. A Fiú eljött és elvégezte áldozatát.

Ő megtette a magáét. És mi? Te és én?